

Ю А Н Т А Т А

на честь і славу М. Лисенку.

(Слова М. Старицького, музика А. Горілого).

а) Спільний хор.

Ніч непробудна; мов кладовище країна;
Саваном чорним укрита безмежна долина...
Тихо — ні думи; глухо — ні сьміху, ні згуку,
Тільки-но стогін вірве де здавлену муку...
Ох, Україно! Серцем невже ти почувла?
Де-ж твоя доля, де твоя слава і сила?
Кобза розбита... рідного згука не чути...
— Ох, не питайте, діти, я гину з покути:
Духом славетним ще я не вмерла, а тлію,
Тільки хто збудить в серці одублім надію?
Туга лиш клонить тирсу по збитому полю,
Буйний лиш плаче про славу минулу, про долю...

б) Співці.

Баритон: Ні, не тужить: Господь почув наш стогін,
Послав співця і серце оживив:
Прислухайтесь, — росте усюди гомін
І настає надія кращих днів!

Тенор: Луна біжить; до згуків линуть згуки,
В гармонії сплітають ся ясній —
І гасять нам непереможні муки,
І нам несуть розкішні зграї мрій!

Сопрано: О, марева і настрої чудові!
Душа моя в гармонії зроста,
І прагне вся розкритись до любові.
І за братів на себе знять хреста!

Альт: Підносять ся натруженії груди,
Бо напивилсь живущої води;
Тінь радощів перебіга повсюди
І проріка, що збудемось біди!

в) Квартет і хор.

Квартет : Велика сила, необора
 У рідній пісні, в слові тім,
 Що наша ненька, з туги хвора,
 Співала діточкам малим.

О, згук тих слів подобен чуду, —
 І Богом наданий співець
 Омие нам серця від бруду,
 Який скалічив їх в нівець...

І буде славен він по віки,
 Наділить славою і нас:
 Стріпнуть ся немошні каліки
 І приспорять той слушний час!

Квартет :

Хор :

Розбудив ти нас, кобзарю, —
 Проясняють ся й сумні...
 І в забутому віттарю
 Творчі чують ся пісні!

Гей, вставайте: рідне слово
 Вже склика до праці всіх!
 Заживем тепер на ново —
 Скинем давній рабський гріх!

Опізнаймось, годі скніти,
 Братськи руки сплетемо,
 І під прапором освіти
 Всім добро понесемо!

г) Спільний хор. — Всі.

Слава, слава кобзареві,
 Щастя нашій долі!
 Слава рідному співцеві,
 Велетню Миколі! •

Не умре-ж душа живая
 Дума не загине,
 А від края і до края
 Славою полине...

Слава труднику, що тратив
 Сили на спізнання;
 Не продав він за дукати
 Божого падання...

І напастники лихії
 Вниз потуплять очи,
 І таки зоря падії
 Блисне серед ночі...

А музику рідну ширив,
 Піднімав високо,
 І в народню душу вірив,
 В ній тонув глибоко...

Слава-ж, слава Кобзареві,
 Вік віків од нині,
 Слава рідному співцеві,
 Слава й Україні!

20 грудня 1903 р.

М. Старицький.